

Pregó de les Festes de Santa Margalida i Sant Jaume 2021. Sa Pobla

(Sona "Don't Start Me Talking", de Paul Kelly)

Sa Pobla i jo

Vull agrair a totes i a tots els regidors que m'hagin escollit com a pregoner de les festes de Santa Margalida i Sant Jaume. És un privilegi.

Jean Cocteau deia que de tant en tant és bo rentar-se la roba bruta públicament. I jo, aprofitant aquesta avinentesa, vull demanar perdó a totes les persones que, de manera conscient o inconscient, hagi pogut ofendre. Un record especial a les víctimes de la Covid. Que pus mai més hagin de tornar aquí, per qualsevol víctima de violència masclista. Agrair a Miquel Àngel Tortell, per haver-me ajudat en la correcció d'aquest pregó i a Maite i a Kika, pel seu suport. Enhorabona als 50 Anys de Bàsquet a sa Pobla.

Dedic aquest pregó als meus pares, als meus fills i a la meva família.

"La meva terra és dolça com la teva veu.

La meva terra és fràgil com l'esquena de les teves besades.

La meva terra és lliure com el nostre amor".

Antoni Gost.

Els anys 50, quan jo vaig néixer, a sa Pobla, un 14 de novembre 1953 -fill de Francesc i Antònia- al carrer Mercat, a ca nostra, al primer pis. Ja ni en record el número.

Equidistant sentimentalment entre sa Plaça i es Mercat, a l'equinocci de la tardor. Entre cruixits de fullaraca i olors de sotabosc. De xivarri de firaires i d'intensitats crepusculars. Dins el temps de les fires i les matances.

Són les primeres passes de la meva infantesa, on tot és nou i tot està per explorar, descobrir i experimentar amb els cinc sentits. Un estat frenètic d'olors, besades, carícies, fesomies, percepcions i espais de recer que fiten el primer bocí del meu territori que esdevindrà un dia amb el tot del meu poble.

Són els primers esbossos de la virginitat de la ment per dibuixar mapes hologràfics del meu Jo. Amb l'inconscient conscient d'un ésser en estat de procés. És un glop que t'estremeix, t'embolica i t'obri als embats de la vida. Són els records més amagats als racons més boirosos de la memòria.

Tempus fugit.

I, mentre creixíem, entre jocs i somriures de confits i joguines imaginàries, entre les platges de copinyes i nafres eixamplàvem la física del nostre sementer; traspasant les invisibles marjades de l'edat i, fins i tot, pel forat del moix.

Encongít, insegur i amb la por al cor a tot allò desconegut; criatures entremaliades que jugaven i escrivíem les primeres pàgines del nostre arxiu vivencial entre somnis onírics de

matalassos de llana i llençols nets i emmidonats.

Batalles, sagetes, macs, braverols, trencs, gafes i mercromina.

Teníem mal pes cap i no eren crosteres. I conqueríem les andanes de la nostra barriada.

El meu primer abans i després. A les nits de llanternes, quan s'esvaïa un poc la xafogor, rotlades de balancins, cadires, grills, quatre cantons; quic a amagar; trempons; caragolinades; melons i síndries a la fresca. I, com deia Blai Bonet, "que érem de feliços i no ho sabíem".

D'aquesta pàgina que transita el final de la infància i l'inici de la joventut es tanca un cercle d'amistats que perduren en el temps. Jaume Moll, Rosita, Tolo Lliteres, Biel Gost, Joan, Felip, Paco i el nostre ídol, Mateu Serra "Tit" i a la família Grau (Mari Bel, Antònia, Immaculada, Joan i Juan Pablo) i a na Laia, la mare d'en Polín, que em va mossegar.

Com diu Jaume Sisa "Hem de fer la primera comunió al balcó disfressats de cavall", amb una ESSA i un missal, esquitxos de xocolata i recompte de regals.

Del carrer Mercat, passant per ca ses Monges, sa Cuna, Sant Miquel, Ramon Llull, fins a l'institut d'ensenyança mitjana de sa Pobla.

Sor Joana i els conillets; Donya Magdalena, al parvulari, la primera excursió. El batxiller a Sant Miquel i Ramon Llull -Don Joan Garau, Donya Dora, Don Joan Pizà, Pere Bonnín i Martina, etc.- fins a l'Institut d'Ensenyança Mitjana de sa Pobla. El senyor Tous, director; el prefecte, Don Llorenç Mas; Don Bartomeu Pericàs i Don Miquel Pomar, entre d'altres.

Destriar i triar, així neixen entre les companyes i companys de curs els crepuscles de grupets d'afinitats compartides; o *pandilles* com s'expressava en aquella època. Record Joana Maria Gelabert, Gostí Cladera, Nita Socias, Miquel Serra, Dolors Payeras, Miquel Rigo, Rafel Ramís, Tòfol Socias, Llorenç Serra Ferrer, Cati, Margalida, els germans Joan i Pere-Mateu "Rei", Martí Munar, Jaume Serra, Guillem Caldés, Biel Gomila, Josep Joan Capó, Malena Cerdà, Maria Esperança, Martí Cladera, Julià Mir i Bel Vidal -i el grup de repàs de can Porto- i molts d'altres que queden al tinter però que segueixen formant part de la meva memòria.

I també record un dia, dins la classe de Ciències, on vaig coincidir amb en Miquel Alomar i en Tomeu Cantallops... I com va dir, Humphrey Bogart, al final de Casa Blanca, "pot ser l'inici d'una gran amistat". Una abraçada infinita a tots els companys de la meva època d'estudiant de l'Institut de sa Pobla.

Una anècdota: Un dia, Don Bartomeu Pericàs, professor de Ciències, Física i Química, va dir a Maikel Green, més conegut com a Miquel Verd, que sortís a la pissarra a escriure la fórmula de l'àcid sulfúric. En Miquel, impassible, sortí i a la pissarra i va escriure l'alineació de l'Inter de Milà! Eren temps de profundes i tel·lúriques transformacions que sacsejaren la nostra vida. Érem la generació dels electrodomèstics. De viure a correuita, sense alè, dins un estat constant de metamorfosi.

Part de la vida es revela vibrant davant nosaltres. No teníem els coneixements per interpretar i auscultar aquella realitat que ens trasbalsava. Tan sols, inseguretats. I aquell coratge poruc de l'adolescència i joventut.

Érem quasi pur estat químic, perduts dins la confusió de neguit i angoixa i fuita a l'absurd. I ens deixàvem emportar per la crida de la naturalesa. Temps d'explorar i experimentar. Descobrint, tastant i espipellant el pol·len de l'amor.

És un procés lent i complex, de llarga durada, que poc o res hi podíem fer. Però jo crec que no som purament reaccions químiques d'equacions impossibles. Crec que hi intervenen altres energies de la intel·ligència còsmica -que anomenem Deu- a través de l'embruix de l'ànima.

Tempus fugit...

Neix la gènesi de la nostra concepció i tot el procés biològic que lentament té, va impregnant i inoculant amb petites dosis a través dels jocs de la vida dins l'hermetisme exhaustiu i control de relacions entre el femení i el masculí, com la vida, obrint viaranys per sortejar totes les dificultats d'aquells moments aprofitant tots els llindars on quasi no hi havia control.

El cinema, entre la claror setinada que desprenia el cel·luloide projectat a la pantalla, entremesclada amb luminescències que irradiaven l'obscuritat. I, asseguts un devora l'altre, dins aquella atmosfera de deliquescències (delicadeses) es produïa la màgia dels cinemes.

De sobte, estàvem sols. No controlàvem les nostres voluntats en mans de no sé quina energia misteriosa que ens movia amb gestos de dansa quasi immòbil dins un balanceig en què es fregaven les mans fins que s'entrecreuaven amb tanta intensitat que es cloïen en una sola mà, travessant substàncies

vibrants de desitjos i anhels extasiant l' instant infinit d'un desmai d'amor.

De cop, besava els teus llavis, suaus, de color intens i carnosos com una cirera.

"Dimi, dimi, dimi

Sempre estimant, d'amagat,

per les cantonades de la fosca,

amb les bombetes escardades.

I furtius pel firmament.

Sempre estimant, d'amagat".

Antoni Gost.

Per reunions itinerants de diumenge de capvespre, de *verbenes*, fires, cap d'anys i santantonis, entre cançons de pop anglès i rock americà, cantautors francesos i melodies italianes. I grups espanyols i mallorquins (Javaloyas, Los Cinco del Este, Los Brincos...). Amb dues cançons ràpides i trenta de lentes. De la revista musical Fans, de gramoles. I passant pels bars per trobar on fer el nostre cau, que fou a Can Quic, bar Negresco. Amb l'amo en Martí, madò Margalida i els fills, Francisca i Tomeu, més conegut en el món futbolístic com Mazzola.

Record també els altres bars: Cas Cotxer, duit per Martí Cotxer i família. El Vaumar -l'amo en Joan, madò Margalida i en Miquel-. Cas Cotxer -antic bar Llompart- amb l'amo en Toni i

família.

Vull, aquí, tenir un record especial per a Jaume Cotxer, un dels millors tavernes que hem tengut a sa Pobla (actualment regentat pels seus fills, Toni i Francesc, i per na Joana i en Toni).

Can Reus -actualment cafè Plaça-; Can Riera -bar i restaurant, del tio Toni i la tia Antònia i en Joan, cosí meu-. I Casa Miss -l'amo en Jaume Madò Polònia, Magdalena, sa Miss, en Xisco, na Joana i n'Andreu. I actualment duit per Jaume-. La Societat del Futbol, La Penya Artística -madò Maria, el seu home Miquel; i els fills Miquel i Aina-. Bar Juventut... i un exòtic bar que es deia "Manchester United"; el Bar Bruno, actualment sa Taverneta, regentat per Rafel "Frare" i el bar Rapinya, i tots els bars escampats arreu de sa Pobla.

Jugàvem a futbol i ens esbravàvem. Catarsi de sensacions i vivències que eren part del mossatge que ens cobrava la nostra adolescència.

Arribàvem a finals dels seixanta havent copsat l'agredolç dels perfums dels millors anys de la nostra vida, cercant un lloc per arrelar i encaixar en el nostre poble.

Acudit de Don Miquel Pomar: Ara deixau-me rebobinar un poc cap enrere i retornar a la classe de dibuix de Don Miquel Pomar, pare del meu estimat Tano Pomar *Màgic* Comas. Em va fer sortir a la pissarra per dibuixar una figura geomètrica. Hi havia una sèrie de regles per fer servir; i n'hi havia un de bastant llarg que jo no podia manejar; i vaig demanar ajuda a

un amic perquè m'ajudàs. Dos no bastàrem i en vaig cridar un altre.

Sense adonar-nos, ja érem tres o quatre davant la pissarra. Al final, em gir a Don Miquel i li dic: "No hi ha regles!". Ell obrí la porta i cridà el *prefecto*, Llorenç Mas, i li diu, "du'm una caixa d'estelles" i quan la tengué allà, me la trabucà als peus i tirà el llibre enlaire i digué "fes lo que vulguis, jo me'n vaig a fer un cafè. A sa Pobla no han d'exportar patates; han d'exportar ases de set potes com vosaltres!".

Rememor aquells anys com uns dels millors de la meua vida.

De sobte, els segons abans i després, la mort del meu pare. Mai he tornat a ser el mateix. I em convertí en un estrany al meu cos i la meua ment. I un adéu a l'institut. Aquell binomi de marjalers i menestrals dins el tedi lent de tons terrosos de la terra de la qual em sentia més lligat. Vull recordar totes les persones que compartiren el taller amb mon pare: Joan, Biel, Ramon, Llorenç, Jaume, Sebastià, i altres que ara no record. Sempre vos duré dins el meu cor.

Tempus fugit.

I m'acomiadava de l'any 68 amb un arnès de dolça melangia i bon dia tristesa. I em portava cap a un col·legi de Ciutat - Sant Lluís Gonzaga, arran del castell de Bellver-, amb el cor encongít i farcít de temors i confusions. Perdut dins un buit

existencial, però alhora ple d'il·lusions i anhels davant aquell repte.

D'aquesta història sols em queden els records del meu tio Joan i la tia Petra. I els meus cosins -especialment en Tolo-, que em regalaren una llar i molt d'amor.

Un grapat de bons d'amics, unes passejades per Ciutat i una temporada jugant amb la Salle infantil de Palma. I la sensació que el ventre es capgirava devora Ullaró, a tocar de sa Pobla.

Però també el record d'estar a l'epicentre de tot l'oci europeu: plaça Gomila. Entre les famoses discoteques: Tito's, Barbarela, Rodeo, Rodeíto i Sargent Peppers, *"noninó una engronsadeta pel nin petitó"*.

El proper capítol és el pas per l'institut d'Inca -actual Berenguer d'Anoia- l'any de la inauguració (1971). Una etapa sense pena ni glòria. Però coincidí en el temps en el meu abans i després, la Setmana de la Joventut, de sa Pobla.

Passat sant Pere de 1971, ens convocaren a la sala d'actes de la Cooperativa de sa Pobla, a un grup de joves heterogeni que cercàvem la nostra identitat. La sang ens bullia i bofegava la nostra ànima, per fer de voluntaris a una setmana farcida i plena fins a dalt de tot d'activitats transgressores i transversals; socials, culturals i esportives; concebudes i dissenyades, com no podia ser d'altra manera, per Alexandre Ballester, dins el marc de les festes de Sant Jaume .

Canvià el concepte del lleure, la cultura i l'art. Dies intensos, mirades de complicitat... Era la presentació cartografiada del mite d'Albopàs, de la joventut. Tota una setmana intensa i vibrant que no ens deixà indiferents.

Ens trastocà tot el metabolisme sensorial. I fou l'inici d'un viatge iniciàtic compartit amb l'entorn de la figura del nostre mestre, mentor, il·luminador i bruixot, Alexandre Ballester. Oh capità, mon capità!

Una de les activitats fou una exposició d'aquarel·les de Don Pau Pericàs, al Club Cultural y d'Ajedrez, els Cavallets, que em va provocar una profunda impressió per la intensitat i fragilitat que expressava la poètica aigualosa. Expressava, alhora, la vida i la solitud que ens recorda el món pictòric del nord-americà E. Hopper.

Traspassàrem coordenades cap a les marines de paradisos perduts.

"Bon viatge pels guerrers, que al seu poble són fidels".
(Kavafis)

Al mateix temps, renaixia i revifava el caliu d'amistats i que s'alimentaven i incubaven des de la infantesa, per vincles i lligams de les nostres famílies. La família de Don Joan Pizà i Donya Salvadora. Els seus fills Joan i Ferrà Pizà.

Don Francisco Alomar i Donya Antònia Cladera; i els seus fills Miquel i Joan Antoni Alomar. I la família de Tomeu Cantallops i

Margalida Pericàs; i els seus fills Tomeu i Catalina. Entre molts d'altres...

També he d'anomenar dos personatges poblers que foren part de la meva iniciació a la cultura musical: Sebastià Siquier i Miquel Socias i els germans Alomar.

Temps de mudes i empelts; mutacions de relacions i vivències.

"Érem joves,

dúiem les butxaques foradades

i vaig perdre una estrella de cinc puntes".

Tempus fugit.

De penombres de cortines de ganxet amb figures de geometria fractal, disseny d'un algoritme del caos de l'institut d'Inca. Com una sageta de Zenó, traspasant infinits sense poder arribar mai a acaronar i assaborir el nèctar que regalima dels instants de la felicitat.

I transitant entre l'institut d'Inca fins arribar al servei militar, ple de dubtes i desorientat i perdut en el magnetisme de la nostàlgia d'un repetidor de COU. Caducat i prescrit dins la ludopatia de cremar temps.

L'institut era l'epicentre de tota la contrada i un punt d'interrelacions de totes les joventuts. De les amistats que hi vaig fer, vull esmentar els noms: Bernat Llobera, Xesc Mulet, Guillem Ferrer... i un grup de pollencines que em triaren per fer un treball perquè jo deia coses que no entenien.

I molts d'altres. I un grapat de noms propis que influenciaren el meu destí. Els professors Pere Font, Luís Martín i Francesca Alemany. I el senyor Homar.

Dins aquelles vivències íntimes de canvis i empelts a la ment i a l'ànima d'espores del plasma del viatge iniciàtic del batec de la vida, em sentia com un nin a la intempèrie, desencaixat i fora del seu espai i del seu temps.

"Jo, trossos de plata vella

embastats amb fil de coure

filat de la llum d'uns ulls

que encara he d'estimar". (Interiors Invertebrats)

Supòs que senzillament em sentia llunyà de la llar de la infantesa i que m'envoltava la crua i dura realitat.

Però deixem les tristors, que avui és un dia de sentir i gaudir la festa i les celebracions, de formar part d'un mateix poble; d'aquell tros de vida que, amb la reafirmació de les amistats, poesia, música i el meu breu pas pel juvenil Poblense.

I capvespres de diumenge al mític camp de la Fortalesa, vivint la passió i el deliri del futbol. Penya *Rebelde*, invasió de camp, liniers a qui els enganxaven el braç amb un paraigua perquè no assenyalassin un fora de joc. I cada dilluns, en portada al diari "Última Hora".

I el meu pas per equips aficionats de futbol de cap de setmana: Mare Nostrum, Tramp's i sa Bayer. Vaig compartir i disfrutar de jugar a futbol. Tano Pomar, Joan Payeras, Miquel Verd, Antoni Caimari, entre d'altres. I en vull esmentar uns quants que ja no hi són amb nosaltres: Nofre Pons, Pau Llinàs, Jaume Serra i Toni Siquier. I tants d'altres.

Però part damunt quasi tots els abans i després és el d'Antoni Caimari Alomar, un univers sonor, creador, alquimista del so, un poeta de la música, fundador i impulsor de la Fundació ACA, i un profund amic amb qui, durant cinquanta anys, compartírem experiències irrepetibles. Fins que arribà a ser l'amic de la meva ànima; una connexió còsmica, que perdurarà fins al meu darrer adéu. És un dels meus poetes preferits, de follia dodecafònica i vertigen electroacústic, juntament amb Lluís Maicas, Maite Brazales i altres escriptors i poetes que han quedat al tinter.

"Teix sóc, de tots els cants de la meva terra".

Antoni Gost

Passant per una sacsejada com un cataclisme, com fer l'ullastre esbrancat, com un bategot o caure a un pou sense fons anàvem fent camí a la recerca de la nostra Ítaca.

Un impàs d'usdefruits d'un bon fat o de bona estrella que sempre m'ha acompanyat. I la capacitat de lluita constant i de no defallir mai. I amb l'ajuda de ma mare que, sense entendre'm, sempre va estar al meu costat. Record els primers pregons que vaig assistir, el de Josep M. Llompart de la Penya, que coincidí amb la Setmana de Joventut i, un any després, el del cònsol general de Tailàndia i president d'una confraria d'arròs de Catalunya.

Tempus fugit.

Sorgí la proposta de muntar un bar. L'inici del Cafè Plaça. Tres dècades i *pico* de casiner, compartits amb Joan Fiol, Antoni Francès i Pedrona, la meva germana. Dissenyat per l'arquitecte Pere Soler, Biel *Güelo* de delineant; i en *Rocky* com a client virtual dins els plànols, fent les primeres copes.

Des de la seva concepció i materialització fins al seu "The End" ha estat una història d'anècdotes surrealistes. Record, dins el tragí del muntatge, quan visitàvem tendes de rajoles i altres estris, que l'encarregat ens mostrava tot tipus de materials... el

meu soci, Joan Fiol, s'entregà amb una rajola i va dir "aquesta m'agrada molt" i l'amo ens digué "fa dos mesos que hem enrajolat una vaqueria de Campos amb aquesta rajola".

Un assegut dins un vàter, un altre dins una banyera... Tot anava per bon camí.

Arribà un 25 de novembre, Santa Catalina, que s'alçà el teló d'aquesta obra de l'absurd que es diu Es Plaça, interpretada per no sé quantes generacions, majoritàriament per actrius i actors poblers. Sense oblidar els forans, que no eren pocs. I que ha estat en cartell fins fa dos dies de pagès.

Bona sort als nous tripulants del Plaça, en Josep Serra i en Miquel Molina. Per molts d'anys.

"Charlie Rivel

Udols de pedres precioses

dins una carpa de somriures d'infants."

Es Plaça, essencialment, era un espai de música i esperit jove. En constant canvi dels fluids que emanen de la vida, que mai no s'atura.

Es Plaça és en Celic, personatge d'una pel·lícula de Woody Allen, que té capacitat de transformar-se en qui té davant ell. Com cada plaer, té el seu propi concepte idealitzat del cafè, que el guarda com una penyora dins el butxacó del guardapits de la seva memòria.

Esquizofrènia Lila ! 13, amb Ferran Pizà, un indomable, un artista i pintor, vertader, autèntic i inclassificable; d'una sensibilitat extrema amb la naturalesa. Un llibre, *Esquizofrènia*, que és un exemplar únic, presentat a la Fundació Musical ACA el 30 de juliol de 1992.

Els poemes foren recitats per Joan Company. I el grup *Remake*, compost per Biel Güelo, Ferran Pericàs, Pep Cero i Miquel Socias, que musicaren els poemes. Tot, presentat per Biel Mesquida i el doctor Miquel Roca, amb qui m'uneix una gran amistat i els records d'haver compartit vetlades estiuenques a Son Bauló, a la casa dels seus pares Margalida i Alfons, en companyia d'il·lustres com Toni Torrens, Miquel Alomar, Rafel Munar i altres personatges que anaven rodant per aquells sopars.

Es Plaça és més que una pel·lícula del neorealisme italià, una comèdia de Billy Wilder o un retrat irònic i cínic del mestre Berlanga. I, fins i tot, l'humor absurd dels germans Marx. Una instantània de l'escalfor humana.

Un altre abans i després: l'amo en Toni Torrens, un homenot, com diria Josep Pla; un imprescindible de la nostra terra. El meu segon pare i amic espiritual -entre moltes altres coses-, que m'impregnà i em feu estimar les arrels, tots els tons terrosos de les cançons tradicionals de la nostra marjal. M'impregnà de bondat el Jo de la meva ànima. I amb ell s'il·luminà el camí per millorar-me com a ésser humà. Gràcies, mestre Antoni Torrens.

"Tota la vida es lliga a tu

com en la nit les flames a la fosca". (B. Rosselló-Pòrcel)

Petjades invisibles pel trespol de marbre, perdudes dins els sediments dels records, que ressonen com un tremolor de calfreds que desborden la meva ment emocionada. Compartir vivències sentiments que es conjuguen dins la metafísica del no-res entintat de mercromina d'un bar.

Amor, desamor, il·lusió, desil·lusió, felicitat, dolor, alegria, pèrdues irreversibles... Les primers besades davall l'altaveu del fons nord a la dreta. Inicis i ruptures de relacions sentimentals dins un concepte ampli de la parella. Mentrestant, n'Alfonso posava música i altres festes compartides, com l'Studio-54, creat pel polifacètic Arnau Rayó.

Tòfol Sastre, cal·ligrafia dels colors i de les formes de l'ancestral. I tel·lúriques del ventre de la terra. De secà. I de perfums de naufragis de vaixells cremats; d'hortènsies i geranis.

Interiors invertebrats, líquida matèria d'aurores boreals. i deconstruccions de Miquel Àngel Tortell com: *"Els jocs del teu cos encenen confits de colors"*.

"Un empatx de llepolies m'ha ensucrat l'hemisferi nord de la paraula"

"Pressentiments, esperma de la poètica dels sons d'Antoni Caimari Alomar".

A baix, la intensitat dels al·lògens, m'aboc un beure i encenc una cigarreta i s'il·luminen els records i els instants del Plaça, plena de visions i grafies de tants de grups coneguts, companys i amics que han anat donant volum, forma i contingut a aquesta il·lusió compartida com una escultura d'en Rafel Caldés, tatuada amb líquens, immortals i d'avior.

Tano Pomar i Vicenta Assius, Vicenta i Tano, tant se val, binomi de tots els estims de l'amor. Tano, la màgia de la lleialtat i la immortalitat del deliri dels cromatismes. Un amic de mesures incalculables; pintor local i universal; pobler de proporcions àuries. Vicenta, la tendresa de l'amistat, la compassió impassible.

Rafel Munar, algoritme sofisticat. Silenci d'humanitat. Catalitzador del *Dream Team* del dimecres infinit del vertigen de 24 hores; del pa d'en Tano que es perdia dins les hores mortes i les converses insondables -i de tot-. I amics que hi eren sempre, sempre hi seran.

Necessitaria unes pàgines grogues sencera per poder dir amb precisió el nom de totes les persones que han passat pel Cafè Plaça. I una enciclopèdia per detallar totes les anècdotes

viscudes amb cadascun. Poemes, música i rialles, beneitures i vuits i nous i cartes que no lliguen.

I un record sincer per a totes les persones que m'han acompanyat a l'altra banda de la barra. En especial el primer, Antoni Socias Abraham, Margalida Beltran, Ferran Pericàs, Sandra Capó, Aurora, Simon Garfunkel i Jaume Salamanca, etc. I la darrere, la guess star del final, na Nekane.

Ja començ a acabar. I no puc deixar de parlar de poesia, tant de la que hem impulsat a l'Aula Poètica de la Fundació ACA, ja sigui amb Solstici d'Estiu de joves poetes, com amb la Veu de Poeta d'escriptors consolidats...

Però, en especial, i molt lligat a sa Pobla, el Crestatx Poètic, que ja du 21 anys ininterromputs i màgics. Vull agrair a Andreu Aguiló que hagi fet tants anys el cartell -enguany a Toni Simó i Cata Valls-, a l'associació Albopàs, que sempre hi és, a Sa Negreta, Cap de Bou de Talapi, Escola de sa Ximbomba i a tanta altra gent que ha passat i ens ha acompanyat en aquesta aventura. I aquests darrers quatre anys a Miquel Àngel Tortell, que ha ajudat a untar les corrioles i que tot vagi més llis.

Felip Caldés té l'ànima femenina i la calidesa i bellesa d'un fons marí. Fa cruixir la carn de la pintura i dilata el no-res i ens porta aromes d'una garriga a un horabaixa d'estiu. Destil·la, a través del seu porus l'anatomia del cos pictòric de la seva obra. I ens regala a la mirada, esquitxos de lluminositats endolcides d'eternitat.

I recordar un amic de tota la vida, Miquel Àngel Pons, en *Puça*, que sempre m'ha fet costat, amb el qual m'uneix una especial amistat i estimació i un profund respecte. I, amb la meua persona, don presència a totes les altres amistats.

Ara, a la recta final, del pregó i de la meua vida, faig una mirada cap al passat per veure totes les coses que han quedat pel camí. I les decisions que mai no podré canviar.

I queda enrere quan anava a robar ametlons, albercocs, gínjols, codonys i taronges. Somniàvem com deus ajaguts, el resplendor dels verds lluents del farratge. Encisats del remor dels indicis d'espores que s'esfumen del nostre destí. Mentrestant, tornàvem grans, sense mai perdre de vista el passat.

Ara, carregat a l'esquena amb un bolic de gemecs i visions de presències i absències que retenen les retines subjacents a les freqüències de la bellesa nocturnal. Esclafit de fragàncies que porguen els embats de mar endins. De felicitats que estremeixen els meus pensaments epilèptics.

I en els llimdars de la maduresa "la fruita cau quan és madura", a frec de plenituds postisses, condemnades a l'oblit amb la complicitat de totes i tots que compartim i estimam aquesta plaça Major que és part d'aquest univers que es diu Albopàs. Defugint de paraules asèptiques, com rajoles de quiròfan de Son Dureta, escollint els mots més precisos i quotidians,

empeltats d'infinites veus que han impregnat de senzillesa i humilitat com copsar el firmament dins una grapada de terra.

Aquesta crònica, retrat d'un viatge a l'uníson entre el meu poble i jo, l'heu escrit tots vosaltres presents i totes les persones que s'han entrecreuat a la meva vida. Jo sols he estat la mà i la ploma de les vostres vivències i sentiments. Amb la tinta de l'amor, la generositat i la tolerància. I sense la vostra complicitat, i els pigments emocionals que heu anat deixant al sediment de la meva ànima, res hagués estat possible.

Com diu el meu estimat amic Miquel Alomar, Poquet, i sempre repeteix en Rafel Moranta -que jo compartesc-:

Aquí, davant la casa del poble vos deix per sempre aquest pregó com a testimoni d'una generació que, en silenci i emocionats i amb els ulls enllagrimats, escoltàrem els nostres antecessors. Perquè la tradició és transmetre i tancar les baules de connexió i comunicació intergeneracional de les històries d'un poble contades a la terrassa d'un bar a mitjanit.

Gràcies a totes i a tots els presents i a tot sa Pobla, i a en Polín, amb permís del seu tutor, en Ferran Pericàs. I a tots els que m'heu acompanyat en aquest viatge. Senzillament, gràcies, de part d'un pobler de soca-rel, que sols pot dir T'estim, sa Pobla, que, de nosaltres, quan ens n'anam a l'altre mon, sols queda el que hem sembrat. I amb aquest adeu vos convid a tots plegats a somiar el futur del nostre poble.

*"Cada vespre, assegut
en el cadafal de la meva plaça
amb els silencis de la nit,
sent el vertigen de la meva terra
sa Pobla".*

Antoni Gost

(Canta Antònia Mussola)

Vos desig bones festes de Santa Margalida i Sant Jaume
Visca l'amor i la poesia. Visca sa Pobla. I visca la llibertat.

Antoni Gost Bennàssar